

ρου. Ὁ κόμης ἠκροῦτο αὐτοῦ εὐαρέστως. Ὁ Ἀλβέρτος δὲ καὶ ἡ Μαρία, συνδιελέγοντο λίαν οἰκείως, παρὰ τὴν ἐστίαν.

Παρολθονοῦτω δεκαπέντε περίπου ἡμέραι· ὁ κ. δὲ Σεράν ἠτήσατο ἡμέραν τινα παρὰ τοῦ Ἀλβέρτου τὸ ἰχνογράφημα τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ ὅπως ἴδῃ αὐτό. Τῇ ἐπαύριον, ὁ Ἀλβέρτος τὸ ἔφερεν, ἀλλὰ μόνῃ ἡ πύλη ἦν τετελεσμένη. Ὁ κόμης μειδιῶν εἶπεν αὐτῷ ὅτι θὰ εἰργάζετο *liar* εὐσεβεῖς, ἀφοῦ τὸ ἔργον προὔχῳρει τοσοῦτον βραδέως, ὁ δ' Ἀλβέρτος ἀπεκρίνατο, ὅτι, διὰ σχεδιογράφημα τοιοῦτον ἀπῆρτεῖτο πολὺς χρόνος.

Ὁ κόμης, τὸν πρᾶσεκάλεσεν εἰς τὸ δεῖπνον τῇ αὐτῇ ἐσπέρᾳ.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξεν εὐθυμότερον. Μετὰ τοῦτο ὁ κόμης ἐξῆλθεν ἵνα καπνίσῃ. Τὴν συνήθειαν ταύτην οὐδέποτε παρέλειπεν. Ἦν ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία εὐρίσκοντο κατὰμονοι. Ἐκάθηντο ἐπὶ τινος κλιντήρος. Ἀνεπιστήτως ἐνεπλήθησαν αἱ χεῖρές των, συνητήθησαν τὰ βλέμματά των καὶ ἔπραξαν ἐπὶ τέλους τὴν ἀφροσύνην ὅλων των ἐραστών, τοῦτ' ἔστιν εἰσήγαγον καὶ μεγάλην ἡρεμίαν ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Ὁ κόμης αἰφνης ἠνέφξεν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ὁ Ἀλβέρτος, λίαν ἐγγὺς τῇ Μαρίᾳ καθήμενος, δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Προσεκλίνατο ὅμως πρὸ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Κυρία, ἔχετε δύο θαυμάσια βραχιόλια.

Ἡ Μαρία ἠρυθρίασε καὶ ὠχρίασε ἐπαυλειμμένως.

— Κύριε Δεσταίγκ, εἶπεν ὁ κόμης, λησμονεῖτε πολὺ τὸ ναυτικόν σας ἐπάγγελμα. Ἐλθετε λοιπὸν μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν κήπον νὰ καπνίσωμεν ὀλίγον. Ἡ νύξ εἶνε μεγαλοπρεπὴς καὶ εἰμαι βέβαιος ὅτι ἡ κυρία θέλει σᾶς τὸ ἐπιτρέψει.

Ἡ φράσις αὕτη ἐξεφράσθη διὰ τρόπου οὐδεμιᾶς ἐπεδεχομένου ἀρνήσεως.

Μετὰ πλείστας ὑπὸ τὴν δειροφυτείαν περιπλανήσεις ὁ κ. δὲ Σεράν ἔστη πρὸ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῷ εἶπε μετὰ τόνου σοβαροῦ:

— Κύριε, εἰσθε ὁ ἐραστής τῆς συζύγου μου.

— Ὅχι, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη, ὁ Ἀλβέρτος.

— Ὁφείλον νὰ προῖδω τὴν ἀρνησίαν σας· ἔχω ὅμως ἀποδείξεις. Πρὸ τριῶν ἐτῶν εἰσθε ὁ ἐραστής αὐτῆς. Ἐκ βρέστης δὲ τῇ ἐγράφατε τακτικώτατα. Ἐμαθον τοῦτο κατὰ τύχην, διότι αἱ ἐπιστολαὶ σας περιῆλθον εἰς χεῖράς μου. Ἡ σύζυγός μου, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, ῥέπει πρὸς τὰς παθητικότητας καὶ εἶνε λίαν ῥωμαντική, ἐνῶ ἐγὼ εἰμαι θετικός. Ἐλάβεν ἕνα ἐραστήν· τοῦτο ἦτο ἐπόμενον. Οὐδόλως σᾶς κατηγορῶ, οὐδόλως μέμφομαι αὐτῆς. Ἄλλως τε, θὰ ὁμολογήσω ὅτι, τοῦ ἀτυχήματος ἀπαξ συμβάντος, σχεδὸν ἐπαρηγορήθην. Ἡ μεθ' ὑμῶν ἔνωσις τῆς τὴν ἀπησχόλει πολὺ, ἀλλ' εὐρίσκεσθε τόσῳ μακράν! Καὶ ἐπὶ τέλους

ἤλπιζον, ὅτι αἱ περιπέτειαι των ἐκδρομῶν καὶ τοῦ πολέμου θὰ σᾶς ἡμποδίζον νὰ ἐπανέλθετε.

Ὁ Ἀλβέρτος, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπιφώνημα.

— Ἀλλ' ἐπανήλθατε, ἐπανέλαβεν ἀπαθῶς ὁ κόμης, ἐγὼ δ' οὐδόλως σᾶς ἐκλείσσω τὴν θύραν μου, καθόσον περιέμενον τὴν ἀρμολίαν περιστάσιν ὅπως σᾶς ὁμιλήσω, ὡς ποτὶ τῷ τῶρα. Ἰδού, ἡ περίστασις δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ. Δὲν ἐνεργῶ ἴσως ὡς λίαν ἐρωτόληπτος σύζυγος, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐπιθυμῶν ἵνα τὸ ὄνομα τοῦ μείνῃ σεβαστόν. Τὴν ἔνωσιν αὐτῇν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ μακρὰν παρεδελχόμεν, οὐδόλως θέλω παραδεχθῇ ἐδῶ, ἔνθα κατοικῶ, καὶ ὑπὸ τὴν στέγην μου. Δὲν σᾶς ἀπειλῶ, ἀλλ' ἐπιμένω ὅπως μοι ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ ἐγκαταλίπετε τὴν Σάρτην αὐρίον καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀποπειραθῆτε νὰ ἐπανιδῆτε τὴν σύζυγόν μου.

Ὅταν σύζυγός τις λαλῇ οὕτω, δὲν δύναται τις νὰ πράξῃ ἄλλο εἰμὴ νὰ ὑποσχεθῇ. Καὶ ὁ Ἀλβέρτος ὑπεσχέθη. Ἀμφοτέροι περιεπάτησαν ἐπὶ μικρὸν εἰσέτι, συνομιλοῦντες περὶ ἀντικειμένων ἀσχετών, καὶ εἶτα εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Ἀλβέρτος τοσοῦτον ἐδέσποεν ἑαυτοῦ, ὁ δὲ κόμης ὑπῆρξε τοσοῦτον φιλόφρων, ὥστε ἡ Μαρία οὐδὲν θὰ ἠνέοι, ἂν μὴ ὁ Ἀλβέρτος, ἀναγγέλων τὴν διὰ τὴν ἐπαύσαν ἀναχώρησίν του, ἔγραφεν ἐν τῷ λευκώματι, ὅπερ ἐφυλλολόγει, τὰ ἐξῆς:

«Εὐρεθῆτε κατὰ τὴν δεκάτην ἐσπερινὴν ὥραν τῆς αὐρίον εἰς τὴν σκιάδα τοῦ κήπου».

Τῇ ἐπιούσῃ, ὁ Ἀλβέρτος ἀπεχαιρέτισε τὸν θεῖόν του καὶ ἀπῆλθεν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπὸ Σάρτης εἰς Παρισίους ὁδοῦ, ἔστη, κατέτριψε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐν τινι ξενῶνι, ὁπόθεν ἐπέστρεψεν εἰς Σάρτην διὰ τοῦ ἐσπερινοῦ σιδηροδρόμου. Περὶ τὴν δεκάτην εὐρίσκειτο ἐκτὸς τοῦ κήπου τοῦ κόμητος, ὃν καὶ ὑπερέβη.

Ἡ Μαρία περιέμενε περιδεῆς. Τῇ διηγήθη ἐν συντόμῳ τὰ κατὰ τὴν προτεραιάν διατρέξαντα. Μόλις ἐσιώπησεν, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ κ. δὲ Σεράν ἐφάνη.

Ἡ Μαρία, πεφοβισμένη, ἀφῆκε κραυγὴν ὀξείαν, καί, μετὰ βραχιόνων τεταμένων, ὑπεχώρησε μέχρι τοῦ τοίχου, ἐφ' οὗ ἔστηρίχθη.

Ὁ Ἀλβέρτος προὔχωρησε δύο βήματα πρὸς τὸν κόμητα.

Τὸ γλυκὺ καὶ ὠχρὸν ἄμα τῆς σελήνης φῶς ἐφώτιζε καὶ τὰ τρία τοῦ δράματος τούτου πρόσωπα.

— Κυρία, εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὴν σύζυγόν του, εὐαρεστήθητε νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὸν κοιτῶνά σας.

— Δὲν θὰ τὸν ἀφήσω! ἐκράυγασεν ἡ Μαρία ριπτομένη ἐπὶ τοῦ Ἀλβέρτου καὶ περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ των βραχιόνων τῆς.

Ἀλλ' ὁ Ἀλβέρτος ἀπηλλάχθη αὐτῆς ἀρκοῦντως ὀρμητικῶς καὶ τῇ ἀπηύθυνε τὴν αὐτὴν τοῦ κόμητος προσταγὴν.

Ἐκεῖνη ἀπεσύρθη κλονομένη.

— Ἦδη, κύριε, εἶπεν ὁ κόμης, παρέβητε τὴν ὑπόσχεσίν σας, διὸ καὶ δυσηρεστήθην. Δὲν θὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅ,τι εἶπον χθές· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιμόνως φαίνεσθε ἀποκλίνοντες πρὸς τὴν σύζυγόν μου, καὶ ἐγὼ οὐδόλως ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς τὴν παραχωρήσω, ὀφείλει εἰς ἐξ ἡμῶν ν' ἀποθάνῃ. Εἶνε ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια, θὰ ἐπιδώμεν τοῦ σιδηροδρόμου τὴν ἐνδεκάτην καὶ θὰ κτυπηθῶμεν εἰς Παρισίους.

Ὁ Ἀλβέρτος ὑπεκλίθη εἰς σημεῖον παραδοχῆς.

Ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλβέρτου, ἔριψεν ἀντικείμενά τινα ἐν τινι σάκκῳ ἀποσκευῶν, εἶτα, καλέσας τὸν ὑπηρέτην του,

— Ἰωάννη, τῷ εἶπε, φέρε αὐτὰ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Ἀναχωρῶ μετὰ τοῦ κυρίου εἰς Παρισίους καὶ θὰ μείνω ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

Κατὰ τὴν πορείαν, οἱ δύο ἄνδρες οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερον. Μόνον εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν ὁ κύριος δὲ Σεράν εἶπε τῷ Ἀλβέρτῳ:

— Κύριε, ἔχω πεποιθήσιν πρὸς ὑμᾶς. Ἀμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου θέλετε προειδοποιήσεαι δύο ἐκ των φίλων σας, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγὼ, αὐτοὶ δὲ θὰ κανονίσωσιν ἀμέσως τὰ τῆς πάλης.

Ἐπεται συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν των ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερά ταχυδρ. τελῶν.]

Γεωργίου Ρώμα: **Μαρία Ἀντωνιέττα**, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου **Παύλου Καρρέρ**, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπ. 50 [55]

Σαβιέ-Δε-Μορτεπέρ: Ἡ Κόρη τοῦ Φονέως, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτι ἐκδοθέν, δρ. 3 [3,30]

Ἐπαμεινώνδα Π. Πολιτάκη: Τὰ πρῶτα Βήματα. Δραχ. 1,50 [1,60]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου: **Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον**. λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαρτεγάτσα: Ὑγεινή, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ): Σύγγραμμα Μαγειρικῆς. Δραχ. 4 [4,30]

Σαβιέ Μαρμιέ: Οἱ Μελλόνυμφος τῆς Σπιτσεβέργης, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 1,50 (1,70)

Pierre Zaccani: Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, μυθιστορία. Δραχ. 2,20 (2,40)

Στεφάνου Θ. Ξένου: Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἥτοι *Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει*. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα *Ἡ Καταστροφή τῶν Γερριτσάρων*, Τόμος 2. Δραχ. 5 [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου: Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὀκτώδεως. Δραχ. 4 [4,50]

Paul de Koch: Ὁ Γιάννης, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 2 (2,20)

Paul de Koch: Ἡ γυναῖς, τὰ Σαρτιά καὶ τὸ Κρασί, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου. Δραχ. 1 (1,20)

Αἰμιλίου Ζολᾶ: Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας. Δραχ. 3 [3,30]

Γεωργίας Σάνδης: Αἰὼν Αἰώνης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση. Δραχ. 1,50 [1,80]

Αἰμιλίου Ρισβόργ: Τὰ Δύο Αἰῶνα, Δρ. 1,60 [2]

Κομήσης Δας: Ἡ Ὁραία Παρισινή λπ. 60 [70]

Ὁ Γουαράνυ, χορο-μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ Α. Καρόλου Γομές, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα. λεπτὰ 50 (55)